

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013, 2019), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

DISPARIȚIA
STATUII
DIN PARC

Ediția a V-a

NEMIRA

1

- E nemaipomenit! Are temperament, e culant, e domn! Și-o fantezie!... Ce mai încolo și-ncoace! Știe să iubească.

Liana o urmărea cu atenție. Ochii aveau o strălucire particulară și, ca totdeauna, în prezența Emiliei încerca un sentiment ațâțător de aventură.

- Cum a fost?

Emilia își roti inutil privirea prin încăpere și scăzu instinctiv glasul:

- Nu ne aude nimeni?

Liana dădu săcâită din mână:

- Cine naiba să ne audă? Ți-am spus că Dinu e de gardă.

Emilia chicoti. Când râdea, își arăta dantura superbă, puternică; dinți mulți, parcă mai mulți decât în altă gură. Cineva o caracterizase foarte plastic: „Are o gură feroce. De fiară.“ Era destul de înaltă, cu o talie subțire, speculată în centuri strânse, late și încărcat decorate, indiferent de modă, picioare lungi și fine. Bustul strident, oarecum contrastant față de zveltețea trupului, nu deranja, accentuând aerul agresiv sexy. Ochii verzi, de

pisică, „știau“ să privească, părul încrêțit astrahan își ascundea sărăcia. Purta mult negru, speculându-și culorile naturale – aprilul ochilor, crinul pielii, zăpada dinților –, inele pe cel puțin șase degete și poșete elegante, mari, prospere, cu cataramă, inițiale, bucle, clipsuri din dublé bun. Nu pleca niciodată de acasă fără să aibă cel puțin două mii de lei în portefeuille. De mulți ani era clienta fidelă a Consignației și întreținuta șefului de sală al unui mare restaurant, dar refuza să-l ia în căsătorie, în așteptarea mării lovituri. Avea încredere în steaua ei și în cei douăzeci și opt de ani abia împliniți.

„Îmi mai acord doi ani. Dacă nu pică nimic, îl iau pe Gigi. De ce să mă grăbesc? Știi cum se întâmplă! Te măriți azi de frică să nu pierzi trenul, și mâine se ivește Jean Marais. Nu-ți rămâne decât să-ți mănânci mâinile până la cot!“

Doctorul Dinu Candian, soțul Lianeii, o detesta, temându-se de eventuale influențe nefaste pe care le-ar fi putut avea asupra nevestii-sii. Când se căsătorise, făcuse apel la toate trucurile pentru a-și lega la ochi bunul-simț. Făcea parte dintre oamenii care nu-și uitaseră judecățile, puținele judecăți înțelepte din tinerețe. Pe atunci, considera o diferență de douăzeci de ani între soți o calamitate, act obscen împotriva naturii, și surâdea ironic, abia camuflat, când întâlnea doi parteneri între care firești ar fi fost relațiile părinte-fiică. Niciodată n-avea să-i iasă din minte comentariul unui coleg – erau pe atunci secundari la Spitalul Colțea – când șeful lor, doctorul Pinteia, cvincvagenar vânos, competitiv încă, totuși cvincvagenar, le prezentase cu un prilej oarecare tânăra soție, o asistentă medicală abia ieșită din cataloagele liceului sanitar:

„Ehe! Geaba dă Dumnezeu pită bună după ce ți-a luat dinții!“

Îndrăgostit însă până peste cap de Liana, își pansase scrupulele, căutând pilde celebre: „Uită-te la Charlie Chaplin... Avea cincizeci de ani când a luat-o pe Oona, de optsprezece ani, și nu uita că era fiica lui O’Neil! Ea l-a iubit fără îndoială. Ca dovadă, a sfidat orice prejudecată, a înfruntat toate împotrivrile, sunt și azi împreună, și au în inventar patru sau cinci copii. Iar interesul este exclus când te cheamă Oona O’Neil. Vezi, dară, că se poate și astfel...“

Perorase astfel dinaintea doctorului Gogu Manoliu, coleg de facultate și de spital, care-l ascultase abținându-se de la orice comentariu. Ce să-i mai spui viitorului nefericit cu două zile înainte de nuntă? Personal, se îndoia de reușita căsniciei Liana-Dinu.

Evident, Dinu rămânea un bărbat bine chiar și la patruzeci și cinci de ani, dar pentru o femeie matură, înțelegătoare prin vârstă și experiență, decisă să se cazeze. Liana, la nouăsprezece ani, era de o tinerețe explozivă – scandaloasă la brațul lui Dinu –, avea zburdălnicia cățelandrilor și apetitul de viață, de distracții și de dragoste al unui întreg liceu de fete, fără a mai ține seama de membrele corpului didactic. Nu trebuia să fii profet ca să intuiești cum avea să îndure ea programul de ocnaș al lui Dinu: gărzi, obligații, studiu, vizite și contravizite...

„Azi nu putem ieși, darling, mâine am o operație dificilă“...

„Bine, dragă, dar le-am promis... Și pe urmă, o să fie o lume extrem de interesantă... De când aștept să-l cunosc pe Doru Macarie... A avut un succes formidabil în Doi pe un balansoar, iar acum aud că joacă cu casa închisă în *Cine se teme de Virginia Wolf*. Hotărât ești prea egoist.“

„Dacă nu vreau s-o pierd“, hotărâse Dinu Candian, „trebuie să fiu înțelept.“ În consecință, acționase în trei

directii. Îi satisfăcea fără să clipească orice capriciu presupunând sacrificii financiare – îi cumpărase până și un cimpanzeu, Pongo, din păcate repauzat iarna trecută din cauza unei răceli – o convinsese să facă un copil, Codruț, care împlinise patru ani, și își stăpânea eroic (zâmbetul devenea atunci, fără să-și dea seama, întepenit, crispat, strâmbând trăsăturile frumoase de meridi-onal) orice sentiment de gelozie.

„Nu trebuie să se simtă încorsetată. Totul e să-și închipuie că face ce vrea.“

În acest sens, o suporta pe Emilia fără să cârtească, fiind incapabil de fapt să-i refuze ceva nevastă-sii. Când o vedea plâpândă, gingașă, bibelou blond cu gură de copil mofturos à la Brigitte Bardot – idolul tinereții lui – fragilă s-o frângi între două degete, cu un trup picat, toată o miniatură, duioșia îi aburea ochii.

– Hai, spune! o îmbie Liana.

Sorbi din paharul de Campari. Nu-i plăcea alcoolul, dar bea pour se donner du genre. Și, pe urmă, era amuzant, la trei dimineța, tolănită pe canapeaua din living, să asculte întâmplări picante. Ale Emiliei purtau toate aceeași etichetă. În sinea ei se întreba adeseori, nu fără nostalgie, dacă de-acum încolo cariera ei sentimentală a luat sfârșit. N-avea să mai aștepte niciodată plină de emoție un telefon? Telefonul eternului iubit, telefonul lui Armand Duval? Nu va mai tremura niciodată de emoție pândind fereastra, soneria de la ușă, sosirea poștaşului, acele pendule îngrozitor de trândave, calendarul: de s-ar face odată mâine...?!

„Adevărul este“, conchidea suspinând, „că m-am căsătorit prea devreme, mătușă-mea știa ce vorbește: «Ai abia nouăsprezece ani... Nici măcar nu știi ce vrei. Dragostea o afli, o cunoști mai târziu...» Fiind femeie modernă și versată, completase moale, periind din cinism: «Îl

dorești? Foarte bine. Dar nu înțeleg! Dacă vrei o cană cu lapte, de ce trebuie să iei toată vaca? E prea bătrân, fetițo! Alături de el n-ai să ai tinerețe, ci doar toalete, o să înveți mai devreme decât trebuie ce înseamnă analize, tensiune, colesterol. Peste cincisprezece-douăzeci de ani, când o femeie abia începe să știe ce vrea, să simtă, tu ai să fii nevastă de pensionar, menajându-i ficatul și prostata.»“

Emilia, cu patru ani mai mare, o trata oarecum matern:

– Stai, puiule, ai răbdare.

Sosise la Liana abia de un sfert de ceas, cu un taxi pe care-l prinsese în piața Galați.

– Ăsta-i tipul de la Inter?

– Aș! făcu Emilia punând paharul pe o măsuță volantă. Cu Sandu m-am văzut ieri. Dar nu încapă comparație, ma chère! Să-l vezi pe Grig!... E nemaipomenit!

– Unde l-ai cunoscut?

Emilia chicoti:

– La Consignația... Apropo, mi-am cumpărat o rochie delicioasă... Un amor! Nici măcar n-a costat mult! O mie două sute. Dar poți să vezi, chic!

– Ticăloaso! Mie nu mi-ai arătat-o.

– Când, iubito? La ieșirea din magazin m-a agățat persoana. „Domnișoară! Te-am văzut, te-am admirat, te iubesc!“

– Colosal! râse Liana amuzată.

– Mie-mi spui?! Știi, fără tromboane: „Vă cunosc de undeva“, „Permiteți-mi să vă conduc“ sau „Cum aș putea să vă mai întâlnesc.“ Omulețul a mers la fix, n-a auzit de sens giratoriu. Când m-am uitat la el, am simțit că-mi vine amețală. Ziceai că se duce la filmare. Un blaiser din antilopă albă, cămașă, pantaloni bleumarin, lanț de aur la mâna stângă. Cinema, ce să mai discutăm! Stai să vezi text:

„Mă iubești?“

„Pe cuvânt de onoare.“
„Așa, zic, brusc și instantaneu!“
„Brusc, instantaneu și definitiv.“
„Păi, ce-i de făcut?“
„Cu acordul dumneavoastră, domnișoară, să conjugăm verbul împreună.“

– Ce stil! râse Liana.

Emilia urmă încântată:

– Gagiul n-are treabă! Ne-am dat întâlnire pentru astă-seară la șapte, în față la București.

– Aha! De-aia te-ai pus la coji festive!

Îi plăcea să folosească expresii argotice. I se părea astfel că nu-i depășită, că rămâne în miezul lucrurilor, își închipuia că-i picantă. Medicul se crispa:

„Înțelege, fetițo, că ție nu-ți stă bine. Ai o figură angelică, ești delicată, ai rasă. Nu-ți dai seama ce șoc deplorabil încearcă cineva când te aude vorbind ca un golan.“

„Așa ți se pare ție. La vârsta mea însă, precis gândeam altfel...“

Emilia, îmbrăcată într-o bluză neagră foarte decoltată, cu o fustă amplă, tot neagră, presărată cu trandafiri gigant sângerii, încinsă ca de obicei într-o centură cu o cataramă de strasuri, se roti în fața oglinzii desfăcându-și parașută foile. Exclamă mulțumită de ea însăși:

– Și Grig m-a admirat. Se azvârli pe canapea adăugând excitată: E de un rafinament fantastic. Fii atentă! „N-am știut în ce toaletă veniți. Mi-aș fi pus o cămașă neagră.“ „De ce?“ „Ca să ne asortăm... Suntem doar pereche...“ Îți spun sincer, era să cad pe spate! Ai mai auzit de o chestie ca asta?

Liana clătină visătoare capul. Nu, nu auzise. Dinu se îmbrăca splendid, cu mult gust, bineînțeles rimau în vestimentație în sensul că nu apăreau împreună ea, de

pildă, în ținută de seară și el sport, dar ca să-și asorteze culorile nu se gândiseră niciodată.

– Era multă lume?

– Ca de obicei, răspuse Emilia admirându-și picioarele bronzate, lucioase, full!

– Culant?

– Ca un nabab! M-a rugat pe mine să comand, dar lady, i-am zis că n-am preferințe. „Mi-e egal.“ El: „Așa v-a învățat guvernanta?“ Bref, am luat tot ce-a fost mai scump. A lăsat pe masă cam la opt sute. Chelnerul, de atâta temeneală, cred că-i și azi în echer.

– Și pe urmă?

Emilia începu să râdă:

– Ce naivă ești, puiule! Ce înseamnă pe urmă? Vrei un desen? Își înăbuși căscatul și se întinse cu voluptate. Are o casă superbă pe Christian Tell. Tot felul de scule: video, televizor în culori, nu mai zic de casetofon.

Liana, nu prea impresionată de mostrele prosperității contemporane – trăise totdeauna confortabil, propria locuință era la fel de bine dotată tehnic, iar doctorul Candian, comițând eterna eroare a partenerului vârstnic, își închipuia că nerefuzându-i nimic îi împletește o lesă extrem de iscusită – se interesă din pură curiozitate:

– În definitiv, cu ce se ocupă?

Emilia căscă din nou:

– N-am idee exact. Ștab pe la ONT... Ascultă, tu... Mie mi s-a făcut somn.

– Dormi la mine.

– Tț!

– De ce? N-are sens să pleci acum acasă. A trecut de cinci.

– Nu pot, puiule, făcu Emilia ridicându-se greu. Ne-am înțeles să mă sune azi și vreau să mă găsească acasă.

Se apropie de fereastră și dădu la o parte draperiile. Lumina albăstrie a dimineții de iulie dădu contur obiectelor din odaie: o canapea și două fotolii dintr-o piele extrem de fină – set expediat din Italia de un fost pacient – o masă scundă și o consolă marchetate. Cutia de argint pentru țigări lucea delicat, în oglinda florentină o femeie pictată în costum de epocă își trimitea surâsul palid de pe peretele opus.

Emilia scoase o exclamație de surpriză. Liana, trezită din reverie, se interesă:

– Ce s-a întâmplat?

– Fantastic! Vino încoace! Am impresia că-s beată.

Din doi pași, Liana fu lângă ea.

– Ce-i, dragă?

O întâmpină imaginea familiară a părculețului din fața casei, probabil unul din cele mai bătrâne ale Capitalei. Copacii erau dintre aceia sub care căutaseră umbră multe generații de-a rândul și, ciudățenie edilitară, băncile originale cu spătare grațioase de fier și felinarele cu grumaz elegant de lebedă – mostre asemănătoare mai puteai vedea ici-colo prin Cișmigiu – rămăseseră aceleași de pe vremea străbunicilor. Părculețul avea un aspect romantic și nu ți s-ar fi părut curios să zărești evoluând, pe cele câteva alei, siluete fin de sieicle, umbreluțe de dantelă dansând deasupra unor florentine încărcate de flori, pantaloni strâmți cu elastic, pălării tari, lucioase, haut-forme, ținute la spate, împreună cu mânușile glacé. Alături de o doamnă umbli cu capul descoperit...

– Ce-i? repetă Liana intrigată.

– Tu nu vezi? A dispărut statuia din parc.

Maiorul Minerva Tutovan intră zâmbind în minister. Se simțea excepțional de bine dispusă, un vânt formidabil îi sufla în pânze. În primul rând Keops,

papagalul cu creastă regală, progresase mulțumitor, apropiindu-se sensibil de acutele lui Godzilla, cuvântătorul cu pene roșii al doctorului Radian1. Ascultându-i performanțele vocale, mătușa Caliopei strâmbase din nas: „Ce-i cu ăsta? Rage ca un măgar doborât de anemie. Părerea mea este că nu-l hrănești suficient.“ Minerva, care pentru a nu fi evacuată de vecinii excedați de urletele agonizante ale lui Keops își capitonase ușile, o privea uluită: „Adică ai impresia că nu face destul zgomot?“ „Abia îl aud. Pentru cinci mii de lei cât te-a costat animalul, consider că nu-și dă îndeajuns de multă silință.“

Ceea ce adăugase însă considerabil la graficul poziției Minervei, făcând să-i țâșnească săgeata în afara chenarului, fusese aglomerația din 320. Nimic n-o stimula mai mult decât înghesuiala, adorând locurile cu hărmălaie și bătăături căznite de pantofi străini. Chiar și azi, la vârsta matură, se dădea în vânt după bâlciuri, regreta Moșii și dădea din coate oriunde întâlnea o mare de oameni strivindu-se cu talent ca să ajungă în miezul evenimentelor.

„Tovarășe“, îi explica ea de pildă colonelului Ionaș, care avea oroare de supraaglomerația de inși, lumini și zgomote ale metropolei și evada ori de câte ori era posibil pe malul unei ape însoțit de o colecție de undițe, „mă cheamă Minerva Tutovan, cetățean al lumii sfârșitului de veac XX, și nu Daniil Sihastrul.“ În intimitate, Minerva considera un sejur pe creastă de munte între „cocoși montagnarzi și capre bronzate“ drept culmea smintelii și aștepta cu răbdare momentul în care protagoniștii urmau să ajungă mai devreme sau mai târziu locatari fideli și de nădejde ai Spitalului nr. 9.

Intră tiptil în birou și își azvârli expertă bascul. Acesta ateriză exact pe creștetul lui Macri, care lucra cu

spatele spre ușă. Căpitanul tresări puternic, și Minerva începu să râdă:

- Am exersat o săptămână ca să-mi iasă figura asta.

Căpitanul se ridică: „Clarissim! Samuraiul e pus azi pe blestemății. Ține-te bine, Macri, tată!”

- V-a căutat șeful. A lăsat vorbă să vă prezentați imediat la el.

Colonelul Ionaș abandonează pixul, își împletește degetele și începu să le miște morișcă pe cele groase. O cercetă scurt și începu să râdă încetșor. Contrariată, Minerva își controlează ținuta: fusta dreaptă din gabardină, albastru-petrol, ca și jacheta cu croială bărbătească, pantofii plați, comozi, pieptii cămășii cumpărate de la Adam.

Nu sesiză nimic nostim și, ridicând din umeri, desenă un chip surprins.

- Știi de ce râdeam?

- Nu.

- Te cunosc de doisprezece ani, Minerva, și am impresia că în garderoba ta n-a intrat un singur lucru nou. Unde naiba găsești mereu aceeași stofă, de aceeași culoare? De exemplu, eu n-am văzut gabardină în magazine de cel puțin două decenii. E o țesătură ieșită din modă. Pur și simplu nu se mai face, n-o mai scot fabricile.

- Ei, și? Vă închipuiți că dacă mâine nu se mai poartă matematica, ci dresura de capre – aud că ăla, Mihai Ciucă, a ajuns la eschimoși cu numărul lui – o trec pe zoologie?

- Bine, dar practic de unde procuri stufa?

- Din depozitul personal. Am cumpărat acum șaisprezece ani patru baloturi. Mie când îmi place ceva cu adevărat, nu mă satur niciodată.

- Am înțeles, suspină Ionaș. Ia loc, ne-a venit de la Miliție un dosar interesant.

Minerva, dintr-odată atentă, își aținti privirea ascuțită asupra colonelului.

- Suntem informați, urmă colonelul, că în cursul nopții trecute, deci chestiune de ore, a dispărut statuia din părculețul de pe alea Dr. Coțescu.

Minerva se holbă. Ochii negri, în general foarte mari, păreau acum două talgere umplute cu antracit. Ionaș, care scontase pe efect, râse încântat.

- E un banc?

- Aș, pura realitate și, te rog să mă crezi, toată lumea se simte consternată.

- A cui era statuia?

- A întregii obști, draga mea. Poate nu m-am exprimat limpede. Se afla în mijlocul parcului, așezată pe un soclu gen cișmea. Cu un bazinet sub robinetul din bronz, așa cum se construiau cam pe la 1870.

Minerva dădu din cap:

- Am vrut să întreb pe cine reprezintă statuia.

- Pe însuși doctorul Alexandru Coțescu. Ionaș deschise dosarul și citi: „Născut la 1820, repauzat la 23 februarie 1866. Directoru la Spitalu Eforie și Așezămintele Elena Doamna. Recunoștință eternă...” Informațiile le-am luat de la Consiliul Popular. Legenda pretinde că individul a fost un sufletist, filantrop, demn urmaș al străbunului Hipocrate, acorda asistență gratuită săracilor etc.

Minerva își trecu palma peste breton. O făcea de obicei în două situații: fie când „se dichisea”, fie când se simțea luată cu asalt de vreo surpriză.

- Tot nu mă dumiresc! Ce-au furat – căci aici e practic vorba de un furt – toată cișmeaua?

- Nu, dragă, doar bustul. Piedestalul – să-i zicem – a rămas.

- De unde se știe cu precizie că subtilizarea a avut loc azi-noapte?

- Părculețul e înconjurat de locuințe. Deci, foarte simplu. Las statuia în parc când mă culc și a doua zi n-o mai gălesc.

Minerva se ridică și începu să circule agitată prin birou.

- Pe viața mea, dacă am întâlnit vreodată o chestie mai fistichie! Păi, mâine dispăre Statuia Aviatorilor. Nu m-aș mira să fie opera vreunui țăcănit care o fi citit pe undeva că băieții din Chicago au umflat dama cu torța de la New York... Dar, apropo! De ce ne-au trimis nouă dosarul? Avem de-a face cu un furt, infracțiune de drept comun. Deci, de competența Miliției. Și-au închipuit că șomăm?

- Dragă Minerva, îi explică Ionaș cu răbdare, s-a făcut o anumită corelație cu dosarul Vlădulescu. Statuia constituia una din cutiile oarbe folosite de spioni. Respectiv, mesajele erau depuse sub bucla stângă a papionului, așa zice, mai degrabă, date fiind dimensiunile, funda doctorului Conțescu.

- E prima dată când aud despre acest amănunt.

Colonelul zâmbi ușor:

- Firește. Nu tu te-ai ocupat de dosar, ci maiorul Grădinaru, pe vremea când... ăăă... relațiile dintre voi erau, ca să zic așa, cam crispate.

Nasul Minervei, antenă nervoasă, o cârmii la stânga. Într-adevăr, nu vorbise un an cu Grădinaru, decretând că „nu întreține relații cu oameni lipsiți de umor și aflați sub escarpenul nevestei”. Își permisesese ceea ce ea considera a fi o mică farsă. Întâmplător, Grădinaru își uitase pe biroul ei agenda telefonică. Minerva, străfulgerată de o idee magnifică, tăcuse, gură cusută, cu bună intenție. Peste o lună, nefericitul își sărbătorea ziua de naștere. Pe la șapte seara, se trezise din senin cu vreo cincizeci de inși, încărcăți cu sticle, cutii de bomboane și un raion întreg de cravate de patruzeci și cinci de lei, dându-i

buzna în casă, puși pe chef mare. Grădinaru, interzis, simțise că-i vine amețală. Nu se pregătise în mod special, frigiderul, chiar epuizându-l până la ultimul fir de pătrunjel, ar fi făcut cel mult față la cinci-șase persoane.

Nevastă-sa, țâfnoasă și autoritară, după ce-și consumase primele momente de perplexitate, plecase trântind ușa: „Ai putea să ai atâta bun-simț să mă avertizezi când convoci un miting într-un apartament de treizeci și șapte de metri pătrați!”

Până la urmă, misterul se clarificase. Minerva, aflată într-un moment de dispoziție zglobie, își petrecuse trei seri sunând la toate numerele găsite în agenda lui Grădinaru și avansând invitații irezistibile: „Știți, e ziua soțului meu, împlinește patruzeci de ani. Să nu scăpați niciun cuvânt, vă rog! Vreau să-i fac o surpriză.”

Grădinaru sosise a doua zi la birou furios Bistriță, dar după vreo săptămână, când relațiile urbane cu nevastă-sa fuseseră reluate, îi trecuse. Culmea era că tot Minerva se supăraseră:

- Auzi! Să-mi vorbească mie pe tonul și în termenii ăștia! Hm! Glume anormale și de prost-gust. Adică eu sunt anormală. Halal relații între colegi!

Își ridicase în nouri nasul și așa rămăsese un an.

- Mda, făcu Minerva, alungând amintirea cu un gest al mâinii. V-ați gândit că am putea avea de-a face cu un glumeț?

Un zâmbet larg inundă tot obrazul lui Ionaș:

- Dragă Minerva, spuse cu tâlc, nu toată lumea e spirituală și consider că acesta e un adevărat noroc. Imaginează-ți cum ar arăta orașul acesta dacă fiecare din noi am avea în dotare glume inspirate...

Minerva trecu peste aluzie cu naturalețe. Se așeză din nou și începu să bată cu unghia degetului mijlociu în postavul vechi de pe birou.

- Știți, încep să mă simt la fel de ridicolă ca omologul meu de la Miliție, maiorul Cristescu. A intrat în folclorul ministerului ca aprig colecționar de cazuri trăsnite.

Ionaș râse:

- Are și ghinion. Difícil păstrezi poză marțială când, cel puțin o dată la doi ani, îți pică o dandana în care evoluează, vedetă principală, o zăpăcită ca Melania Lupu, secondată de inevitabilul Mirciulică, consilier de nădejde.

Minerva ridică din umeri.

- Cristescu e un bleg sentimental. De ce n-am eu norocul s-o întâlnesc? Din păcate, e prea șmecheră ea să se vâre în fieful nostru.

- Nu zi vorbă mare, observă Ionaș. Cunoști aforismul: „Ferește-mă, Doamne, de blestemul rugii împlinite!”

- E o zicătoare tâmpită, chiar dacă-i aparține lui Shakespeare. Dixit!

La intrarea Minervei, Dobrescu stătea câș pe marginea biroului, bălângănindu-și piciorul. Macri, de cealaltă parte a mesei, îi relata înfierbântat fazele unui meci de fotbal transmis în ajun la televiziune.

- Înțelegi: Pas! Pas! Fentă, mingea ajunge la Scifo, ăsta centrează, balonul e interceptat de Vercauteren care i-o trimite lui Lecocq! Cap! Bară!...

Minerva se opri în prag cu mâinile în șolduri:

- Cu capul în bară o să dați voi, măi, băieți! Vasăzică astea sunt preocupările voastre în orele de serviciu! Bară, pas, fentă, henț!

Dobrescu, fâstâcit, sări de pe masă și înlemni drept ca un plop. Minerva îl măsură scurt:

- De ce te-ai deranjat? Arătai foarte bine... Nonșalant și flegmatic ca șeriful Bill cel Năprasnic din Arkansas City. În ce film ai văzut poziția? Rândul viitor, o să te

găsesc probabil cu picioarele pe masă. Ai grijă de cizme: model gaucho. Și acum ce faceți? Vă uitați la mine? Macri, te duci la arhivă și ceri dosarul lui Vlădulescu. Țla de anul trecut. Până mă întorc, să-mi scoți principalele date... Dobrescu, tu vii cu mine! Nu-mi fac mari iluzii, dar așa scrie la abecedar. O cercetare la fața locului este obligatorie.

- S-ar putea, opină locotenentul timid, să găsim totuși ceva. După părerea Miliției, nu s-au scurs mai mult de zece-douăsprezece ore de la comiterea infracțiunii.

- Ehe, Dobrescu Vasile, degeaba îți sunt dascăl și superior, degeaba te instruiesc! Încă n-ai înțeles câte evenimente se pot consuma în zece ceasuri? Vorba aia, Dumnezeu a inventat lumea în șase zile. Zece ceasuri înseamnă... Cât reprezintă în procente, Dobrescu Vasile, 10 din 144%? Repede, hai, că-i chestie de primară!

- 6,94%.

- Extraordinar! se minună Minerva. Vasăzică tot mai știi ceva aritmetică. Deci, încearcă să-ți imaginezi câte se pot întâmpla într-un interval care reprezintă 6,94% din timpul necesar creării unui univers.

- Permiteți-mi să vă spun, îndrăzni locotenentul, că până și doctrina religioasă consideră aceste șase zile ca pe o determinare pur simbolică, dacă nu metaforică. Nu se cunosc exact dimensiunile unei zile în mentalitatea celor care au scris Biblia... Poate... secole, poate milenii.

- Ia te uită! Ai ceva cultură.

„Așa și așa”, îi răspunse în gând locotenentul.

- Din fericire, declară ca să schimbe subiectul, n-a plouat...

Minerva i-o reteză:

- Ei, și? Tocmai pentru că n-a plouat n-o să găsim nimic. Ce urme vrei să deslușești pe un pământ ars de un soare torid, uscat ca o coajă de nucă?

Părculețul i se păru Minervei pitoresc, inspirat și grațios împrejmuțit cu un gard scund din bârne de piatră împletite. Coroanele princiare ale copacilor asigurau o umbră permanentă, și Minerva își închipui că în serile fierbinți de vară nu era lesne să găsești un loc pe bancă. Soclul, decapitat de statuie, făcea o impresie stranie. Era un paralelipiped înalt, din al cărui pânțec țâșneau robinetul și micul bazin imaginat în formă de scoică. În jur, pământul era bătătorit și, după cum preconizase Minerva care făcu turul soclului, nu exista nicio urmă.

Se înalță pe vârful picioarelor și își trecu ușor degetele peste suprafața zgrunțuroasă.

– Stau și mă întreb cum au desprins bustul de pedestal. Pare pur și simplu retezat cu lama.

– De ce spuneți „au“? Credeți că au acționat mai mulți?

Minerva râse:

– Ai dreptate. Instinctiv, am folosit pluralul. Habar n-am cât este de dificilă operația – sculptura este unul din puținele hobby-uri care nu mi-au alungat somnul și, deși îmi închipui că nu-i imposibil să te descurci singur, cred, totuși, dată fiind rapiditatea pe care o presupune o operație clandestină, că s-a cooperat. Am să mă consult în chestiunea asta cu un specialist... Dobrescule, după capul meu, aici, în parc, nu ne rămâne decât să prindem muște!

Își plimbă privirea asupra împrejurimilor. Micul scuar era străjuit din trei părți de diverse clădiri. Strada pavată ca odinioară, cu chifle mici de piatră, ținea paralela celei de-a patra laturi.

Făcură înconjurul părculețului, fixându-și atenția asupra imobilelor. O vilă pe un singur nivel, cu ferestre scunde și late, ca la vagoanele Pullman, și cu o firmă elegantă – negru și auriu – pe ușa grea de stejar: Dr. Dinu Candian; o casă veche, cu marchiză și bibiluri de ghips

sub cornișe și deasupra geamurilor înalte și, în sfârșit, o clădire impunătoare cu parter și etaj în stil maur.

– Interesant! făcu Minerva pe gânduri. Casa pare nelocuită.

Locotenentul cuteză:

– Credeți că-i singura din București?

– Nu, băiete, dar abandonate sunt de regulă cocioabele, bordeie prăpădite care așteaptă vizita buldozerului. Asta e o clădire prea importantă, înțelegi? Parter și etaj, în perfectă stare, construcție solidă și cu pretenții estetice. De unde am dedus, Dobrescule, că-i părăsită?

Locotenentul începu să transpire: „Iar m-a scos la tablă...”

– Cred, ăă... presupun că v-ați ghidat după perdelele murdare.

– Aș! Și mătușă-mea Caliopi le spală doar o dată pe an. Zice că, dacă-s prea curate, se simte ca la sanatoriu.

– Și geamurile sunt murdare.

– M-ai înnebunit cu Sanepidul, soro! Nu toată lumea e obsedată de cârpă și detergenți.

– Atunci... nu-mi dau seama.

– Băiete, băiete! Problema e atât de simplă, că mi-e și jenă că am mai formulat-o. Aleea! Aleea care duce de la poarta grădinii până la intrarea în casă nu-ți spune nimic? Nu vezi? Printre dalele de piatră a străbătut iarba. Dar asta n-ar fi nimic. Faptul că buruienile nu-s culcate, ci drepte și perpendiculare – mai știi ce-i aia perpendicular? – dovedește că nu sunt călcate. Mai clar, că nimeni nu intră și nu iese din clădire. Și mai clar! Că aleea nu e frecventată! Și asta nu de ieri, alaltăieri. Firele au o lungime de circa zece-cincisprezece centimetri, și în ultima vreme n-a plouat.

– Trebuie neapărat să ne interesăm la Consiliul Popular ce-i cu drăcovenia asta.

Instinctiv, mai întoarse o dată capul. La fereastra de la etajul întâi, se afla un chip ciudat, cu ochi albi – nu-și putu da seama dacă-i bărbat sau femeie – de o paloare cadaverică. În aceeași clipă, dispăru.